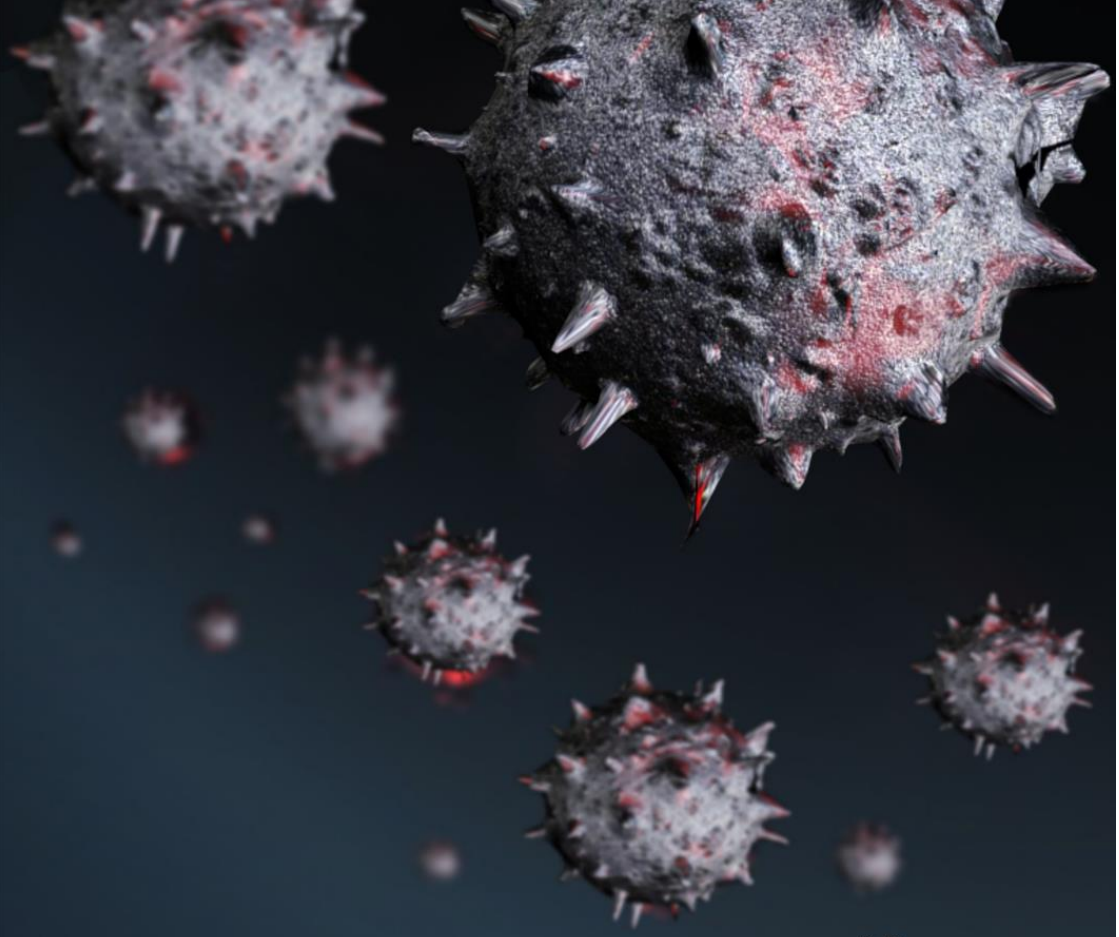

LA PEŇA

GLOBÁLNÍ EPIDEMIE

GLOBÁLNÍ EPIDEMIE

LA PEŇA

ROK KRYSY

BYL TO TEN ÚPLNĚ NEJVÍC NEJHORŠÍ novej rok, co si pamatuju!

Přitom na Tři krále to eště všechno vypadalo docela dobře. Půl roku předtim sem si konečně našla práci, kerá mě fakt bavila a kde mě i docela slušně zaplatili. Bydlela sem za pár šupů čtvrt hoďky tramvají vod Václaváku. A měla sem před sebou – zaplať pámbu – už jenom poslední semestr školy, na kerou sem se na starý kolena dala. Jedinej problém, kerej mě DOVOPRAVDY trápil, byla moje MÍRNÁ nadváha, se kerou sem střídavě (ne)úspěšně bojovala. A jeden brutálně netečnej chlapík, kerýmu jedna moje kámoška říká KOBLICH, páč se porád k ničemu nemá.

Takový úplně vobyčejný a bezvýznamný starosti. Jenže pak se to všechno z ničehož nic strašně PO-DĚ-LA-LO! A strašně moc rychle!

Začalo to docela nenápadně. V Číně začal řádit ňákej koronavirus. Říkali, že je to nejspíš z netopejrů, páč tam jedí všechno, co se hejbe. Ten vir pak ale prej ňák podivně zmutoval a začal bejt nakažlivej i mezi lidma navzájem. Nejdřív to vypadalo jenom jako taková povšechní zpráva z médií. Taková víceméně vobohacující informace. Nebo až zajímavosti. Nic, co by se vás bezprostředně tejkalo, nic, kvůli čemu byste nemohli spát.

Jenže pak se vobjevila zpráva, že město Wu-chan ve střední Číně, kde se ten vir vobjevil, tamní vláda kompletně izolovala vod

vokolního světa. Silnice vedoucí z města i do něj nechala zasypat kamením, hlínou a kusama betonu. Nikdo nesměl dovnitř ani ven. Kromě doktorů a zdravotníků, lékařskýho materiálu a jídla, kerý tam posílali na pomoc. Na internetu frčely videa s lidma padajícíma za chůze na ulici jak mouchy v letu. Ta nemoc že prej napadá plíce, na kerejch se pak udělaj léze, a z toho je pak HODNĚ těžkej zápal plic. Podle oficiálních statistik tam měli k 27. lednu dva tisíce nakaženejch a 56 mrtvejch.

Jenže tou dobou dobu už jedna doktorka prej přímo z epicentra epidemie na svým selfie-videu mluvila vo stotisících nakaženejch. A ještě další neověřený informace mluvily až vo miliónech nakaženejch a statisících mrtvejch. Při podobný epidemii SARSu – viru způsobujícího syndrom akutního respiračního selhání – v roce 2013 lezla z čínský vlády pravda jak z chlupatý deky. Počty mrtvejch i nakaženejch schválně podhodnocovala a co to je za strašnej průser, vyšlo najevo v podstatě, až už když bylo skoro po všem.

A že ani tentokrát fakt nejde vo žádnou srandu dokazovaly stále přísnější a rozsáhlejší bezpečnostní vopatření – během pár dnů bylo v karanténě na 60 miliónů Číňanů. Zanedlouho se vobjevili nově nakažený – kromě dalších asijskejch států – i v Evropě a v Americe. Ten vir je strašně nakažlivej a člověk se může nakazit v podstatě i vod někoho, u koho nemoc eště ani nevypukla. Při HODNĚ dlouhý inkubační době nemoci – řikaj že klidně i 14 dnů – to znamená, že bacilonosiči jí můžou celej ten čas roznášet, aniž by sami eště vůbec tušili, že už sou pro svoje vokolí nebezpečný. Evropský hygienici tou

dobou ale vůči možnosti, že by se koronavirus rozšířil až k nám, zůstávali HODNĚ voptimistický.

A náš premiér, co furt maká a vstává strašně brzo ráno jako císařpán Francek Pepek Jednička, začal svejm poddanejm radit, jak se maj v týdle situaci chovat – maj si prej mejt porád ruce mejdlem, držet se dál vod nemocnejch a kejchat jenom do kapesníku nebo do rukávu. Hlavně ne do ruky, se kerou pak na všechno kolem sebe matlaj. Bezvadný rady, fakt. Eště k tomu všemu moh dodat jednu univerzálně platnou radu – aby se pořádně modlili. Určitě by tim vůbec nic nezkazil.

Když se totiž potom ukázalo, že tendleten smrtící wu-chanskej virus je nejspíš něco úplně jinýho, než co kdy tadle planeta zažila, byla by tadleta poslední rada nejspíš nejlepčí a nejúčinnější. Všichni ty nažehlený, sebevědomý a sebestředný paňáci, co si myslej, že maj všechno absolutně a totálně pod kontrolou a že jejich prachy je vochráněj před všema problémama, se totiž začali brutálně bát, že vonemocněj taky. A s nima i jejich žencký a děti. A s nima i všichni vostatní a že po celym světě ZAČNE APOKALYPSA!

NAKAZÍME SE VŠICHNI?

UŽ PO PÁR TEJDNECH VOD PRVNÍCH katastrofickejch prognóz se ale začalo vokazovat, že všechno je přece jenom krapet jináč. Aspoň v tý Číně, kde už se docela brzy začalo všecko vracet do starejch kolejí. Zato v Evropě a hlavně v Itálii přibejvaly nově nakažený po tisících! Člověk se přitom neubránil myšlence na plicní mor. Tak extrémní nakažlivost a tolik vobětí! Ve středověku tadleta černá smrt – jak se tu tadytomu moru tenkrát říkalo – zdecimovala třetinu Evropy. A co čeká teď nás?

Nejhorší na tom všem je, že kolem toho všeho je strašnej blázinec. Porád se vobjevuje tolik protichůdnejch informací. Vod siláckejch řečí vo tom, že to je „jenom taková slabčí chřipka“, až po strašení, že se všichni nakazíme a umřem. Stoprocentně!

Zatim asi nejvostřejší příběh, na kerej sem na internetu narazila, bylo vyprávění údajnýho čínskýho papaláše, co vo tomdle viru povidal úplný horory. Že prej si ho vymysleli sami Číňani – jako biologickou zbraň. Jenže ani náhodou netušili, jak strašný účinky to má. Původně to prej slíbili prodat Amíkům, ale pak se lekli, co to je za hrůzu, a s prodejem nakonec cukli. To ale mělo prej nažhavit CIA na ten brutální vir vo to víc, a tak prej podmázla ňákýho typa z tý jejich wu-chanský laboratoře, a ten jim to teda někam vynes v ňáký nádobě. Jenže než jim to stihnul předat, Číňani se to měli ňák domáknout a mezi nima a americkejma agentama se strhla přestřelka

a TO – ten vynašeč tomu říká jednoduše agent = ňákej prostředek nebo látka – uniklo. A hned potom se to mělo začít šířit jak vo život.

Každej, kdo s tim přišel do styku, se prej nakazil, a každej, kdo se nakazil, umřel. Spalovací pece místních pohřebních služeb prej jely vod rána do večera a stejně nestíhali pálit ty nekonečný tisíce mrtvejch těl denně. Všechno se zastavilo – průmysl i lodní doprava s přepravou zboží za voceán. A prodej aut dokonce klesnul vo neuvěřitelnejch 98 procent. Mělo to ale i pozitivní výsledky – nad Čínou se konečně rozptýlily ty neprostupný průmyslový exhalace z továren a uhelnejch elektráren.

Ta jeho story měla samozřejmě i melodramatickou linku – jako na potvoru se totiž nakazil i jeho malej kluk, kerej mu přímo před vočima umíral ve vohromnejch bolestech. K tomu všemu má totiž ten vir prej i totálně ničivý psychický účinky. Strašný, fakt. Když sem to četla, úplně mě bolel žaludek, páč v tomhle světě mě nemůže překvapit už vůbec nic. A že by čínská nebo americká vláda byly něčeho takovýho schopný, tak to by mě vážně nepřekvapilo.

Po pádu americkejch dvojčat a půl miliónu zabitejch íráckejch dětí na základě vylhaný záminky vo jadernejch zbraních na straně jedný a při prodávání těl politickejch vězňů na orgány a totalitárnim systému sociálního kreditu na straně druhý, už můžem čekat vopravdu všechno.

Každopádně – skoro jako na povel – se začaly po celý Evropě zavírat školy, rušit společenský akce a HODNĚ lidí dostalo nařízenej home-office. Když se projedete po Praze, tak je to úplný město duchů. Tam, kde dřív dusaly zástupy zvědavejch turistů, se sem tam mihne

postavička v roušce. A stejně tak to vypadá třeba i v Římě, v Benátkách nebo v Paříži. Ruší se lety, sou zavřený směnárny a turistický průvodci sou bez práce. Lidi si nakoupili zásoby jídla a teď seděj doma na zadku. Někdo se fest bojí, ale v Itálii si například sousedi v karanténě vylezli na balkóny, aby tam mohli spolu zpívat. No tak jasně, to sou Italové. Každej ale do karantény jít nemoh. Hlavně ty v první linii – zdravotní sestry, hasiči nebo prodavačky v supermarketech. Už se dokonce nakazil i taxikář nebo doktor z pohotovosti.

Na celý tý věci je ale strašně moc podezřelejch věcí. Už jenom ta podivuhodná věc, že vlády po celym světě, kerý se jinak v podstatě nejsou nikdy schopný domluvit spolu vůbec na ničem – se chovaly, jako by najednou byly pod ňákým jednotnym a centrálnim řízením. Navíc se říká, že tendle virus byl PATENTOVANEJ v USA už v roce 2007. Že to je původně přírodní vir, kerej ale eště pořádně vytunili, aby měl takovýdle ničivý následky.

A taky se říká, že Amerika, Deep State a potažmo totalitní světovláda, kerá se chystá zavíst Novej světovej řád, se voctla při řízení světa pomocí donekonečna tištěnejch barevnejch papírků – teda ničim nekrytejch dolarů – na pokraji krachu. A celej ten humbuk s koronavirem má sloužit jenom jako zástěrka k vodvedení pozornosti vod skutečnosti, že globální ekonomika kolabuje, což doprovází strmej pád trhů a burz na celym světě a brutální nervozita investorů. Jenomže teď můžou tvrdit, že tendle masivní ekonomickej propad – potom, co se na HODNĚ dlouho skoro zastavila čínská ekonomika a

co sou po celym světě milióny lidí v karanténě – je přece LOGICKEJ důsledek tohodle zasranýho viru.

A pak je tu eště jedna věc, kerá je podle mě mnohem mrazivější. A pokud je to pravda, tak exploze koronavirový nákazy je proti tomu jenom takovej pohodovej čajovej dejchánek. Do Evropy se přesouvaj desetitisíce americkejch vojáků a jejich spojenců, aby si tady v rámci dubnovýho cvičení Defender, zahráli na vojáčky. Jenže se proslejchá, že se ve skutečnosti chystaj zaútočit na Rusko.

Všichni přitom budou sedět pěkně vyděšený doma a nikdo ani nepípne. Zní to šíleně, ale když se na to člověk podívá pořádně konspiračně-paranoidníma vočima, tak vlastně proč ne? Protože buď nám vláda v čele s prapodivným panem Burešem něco tají, protože tydle přijatý vopatření sou nevídaný a skoro až neuvěřitelný. A nebo právě – bez vohledu na vohromný ekonomický škody, kerý pocejtíme úplně VŠICHNI – de vo společnou hru s jednotnejma notičkama, kerý dostal přeceda vlády vod těch, kerejm během svý návštěvy za voceánem políbil prsten. A tak všichni jenom straší a straší a VE STÍNU koronaviru se mezitim vodehrávaj a eště určitě i budou vodehrávat věci, kerý by si jinak nikdy nikde žádná vláda nemohla dovolit.

Ta škála informací je ALE tak strašně rozsáhlá a navíc často tak protichůdná, že nakonec stejně nikdo neví nic. Nezbejvá teda nic jinýho, než se hlavně nenakazit a počkat si, až bude jasný, co je skutečná pravda a co bohapustá lež. Prostě UVIDÍME…

KARANTÉNA

VŠUDE KOLEM JE MRTVO, sou slyšet jenom projíždějící, houkající sanitky. V nich sou řidič za volantem i jeho spolujezdec voblečený v brutálních bio-hazard voblečkách a na tvářích maj masky a vochranný brejle. Připadam si jak ve Smrtící epidemii s Dustinem Hoffmanem. Sme v karanténě.

Zavolala mi kamarádka, co je doktorka v tý nejexponovanější infekční nemocnici v celý zemi. „Můžeš za mnou přijít?“ zeptala se mě svym nezaměnitelnym, roztomilym přízvukem. Už sice mluví česky HODNĚ dobře a rozumí snad úplně všemu, ale to její Ř i vobčas úplně nesmyslně kladený přízvuky ve slovech jí eště porád pokaždý prozraděj. „Nechoď ale hlavnim vchodem. Sejdem se u těch keřů, kudy vede zkratka k tý spánkový laboratoři, jaks byla na pozorování.“

Kdyby teď neměla tak vážnej hlas, asi bych – jako pokaždý, když si na to vzpomenu – vyprskla smíchy. Todle totiž patří k našim HODNĚ voblíbenejm historkám. Páč fakt nesnesitelně chrápu jak ňákej starej námořník, vobjednala sem se do spánkový laboratoře, kerá sídlí v jedný z těch vobrovitánskejch budov z počátku minulýho století, ve kerejch sou různý voddělení Nemocnice na Bulovce umístěný.

Nandali mi tam různý sondy a že prej spěte. Kromě nekonečnýho zástupu duchů, co se v těch starejch špitálskejch zdech zdržujou, sem

si hned vzpomněla na heparínovýho vraha Zelenku. Představila sem si, jak se mi někdo podobně pošahanej může strašně snadno v noci vkrást do pokoje a je se mnou ámen.

„Mohla bych se zamknout," špitla sem ustrašeně.

„Ne, to se nesmí. V žádným případě!" řek mi pan doktor, kerej vypadal spíš jako ňákej šílenej vědec říznutej nedoceněným Einsteinem.

A tak sem tam proležela celou noc a řekla bych, že sem fakt hrůzou voka nezamhouřila ani na vteřinku. Představovala sem si přitom, že by se v tomhle strašidelnym nemocničnim baráku dal skvěle natáčet ňákej krvavej horor plnej zombíků. Ráno mi ale řekli, že sem spala pěkně tvrdě a že prej teda vopravdu chrápu. A že se s tim toho zas tak moc dělat nedá. No, to sem ale přece věděla už předtim, že jo! Takže tu děsivou noc hrůzy sem si mohla klidně vodpustit!

Tahle historka nás s Áňou pokaždý spolehlivě rozesmála. Vo to víc, že vona sama byla taky doktorka a rozhodně to nebylo poprvý, kdy narazila na absurditu českýho lékařství. Páč ale byla z Ruska, porád si tvrdošíjně myslela, že všechno, co je spojený s medicínou, musí přece fungovat dokonale. Nikdy totiž nečetla Švejka, a proto jí unikaly velejemný zákruty český národní povahy. Dneska se tomu ale nezasmála. Byla vážná jak nikdy. „Hlavně si dej pozor, ať tě nikdo nevidí. Mohli by tě sice pustit dovnitř, ale ven už ne," varovala mě.

Nechtěla sem se jí na nic vyptávat. Měla unavenej hlas. Představovala sem si, co se tam u nich asi děje. Mám to k ní patnáct minut pěšky z domova. „Dobře, za chvíli vyrazím. Mám ti něco přinýst?" zeptala sem se.

„Neni potřeba, neni potřeba."

Tramvají sem nechtěla ject ani za milión. I když je prej HODNĚ často a pečlivě desinfikujou, je to asi to nejhorší místo pro nakažení. Nebo asi navopak spíš nejlepčí, že jo?

Do mírnýho kopečka nad tramvajovou zastávkou sem se docela zadejchala. Praha byla totálně vylidněná, jenom vobčas kolem projela poloprázdná tramvaj. Akorát k nemocnici si to mířili ňáký lidi, nejspíš na testy, a někdy kolem prosvištěla houkající sanitka. Když sem zašla pěšinou do keřů, na druhý straně zkratky už na mě Áňa čekala. Na sobě měla ten šílenej kosmonautickej voblek, rukavice, na vobličeji respirátor a na vočích brejle, kerý jinak skoro nikdy nenosí. A za nima dvě smutný, temně hnědý tůně vobkroužený šedivo-zelenou pletí. Připadalo mi, že musí každou chvílí únavou vomdlít.

„Jak ti je?" zeptala sem se.

Chvíli nic neřikala, jenom si mě beze slova prohlížela. Měla na sobě votisk vobrovský bolesti, se kerou se musí každej den – a teď ještě mnohem víc než kdy jindy – potejkat. A taky hlubokej soucit.

„Všechno v pořádku," vodpověděla mi a přitom zakroutila hlavou, jako by vodháněla ňáký těžký chmury. „A co ty? A tvoje máma?" řekla.

„ZATIM to vypadá v pohodě," vodpověděla sem a věděla sem, že to vlastně vůbec nic neznamená. S tou strašně dlouhou inkubační dobou totiž jeden nikdy neví. Nakaženej může bejt kdokoliv. I já, i vona. Úplně každej. Poznáme to, teprve až když přijde horečka a kašel.

„Promiň, že sem tě sem takhle vytáhla," řekla s vomluvou, rozhlídla se kolem a podala mi malej balíček. „Nemáme přímo zákaz vodejít z nemocnice někam pryč, ale ani se nám to moc nedoporučuje. A taky vážně nechci nikoho nakazit. Ale mám tady ňáký léky, vo kerejch náš primář čet někde na internetu, že by snad mohly zabrat. Chtěla sem tě poprosit, abys je zavezla mejm rodičům. Voba dva už pár dnů kašlou, ale do nemocnice nechtěj, aby se nenakazili. Navíc, dyť víš, že eště stejně neuměj pořádně česky, a tak by chtěli bejt rači doma. Tady je to peklo. Já sama budu taky klidnější, když sem nepudou. Uděláš to?" poprosila mě.

„Jasně. Doufam, že to zabere," řekla sem.

„Nevim. Připadám si jak Don Kychot. Jenže tydlety větrný mlejny bohužel zabíjej," povzdechla si smutně. „Je tam pro každýho z nich jedno balení léků, jedno balení pro tebe a jedno pro tvojí mámu. A… taky jedno pro Štěpána," dodala po chvilce zaváhání.

Štěpán je taxikář. A její speciální kamarád – jejich vztah totiž spadá do úplně speciální kategorie. Von jí má nejspíš asi vlastně strašně moc rád, ale je tak ňák podivně mentálně nastavenej, že HODNĚ těch jeho emočních věcí ve skutečnosti probíhá jenom uvnitř jeho vlastní hlavy. Ve výsledku je z něj pak jenom takovej prapodivnej sebestřednej vosamělej poutník životem, kerej vnímá hlavně sám sebe. Ne, že by na všechny vostatní lidi programově kašlal, ale prostě mu – pro totální zaujetí sebou samotnym – na ty vostatní skoro žádný místo v jeho životě ani hlavě už nezbejvá.

„Von je taky nemocnej?" zeptala sem se.